

„Noga jej je vsa otečena in ranjena, da se sirota niti ganiti ne more.“

„Noga? Hm, hm! Če bi jaz znal? Nu, nekaj mi pade na um,“ reče starec, držeč se z roko za brado.

„Kaj, kaj? Morda kako zdravilo? Prosim vas, povejte mi ga, morda ozdravi moja mati.“

„Da, da, deček moj dragi, niso vsi ljudje jednaki, a tudi bolezní so zelo različne. Povedati ti hočem, kaj mi je palo na um, ali to, kakor da bi ti ne bil povedal. Bil sem še mlad in služil za hlapca v nekej graščini. Neeega dne je obolela moja milostiva gospa zelo nevarno, in to tudi na nogi. Noga jej je bila silno otečena in strašno ranjena. Zdravniki so jo dolgo zdrávilí z različnimi zdravili, ali bilo je vse zaman. Bolezen ni hotela na boljše. Naposled jej rekó zdravniki še to: „Močíte cunjé v mrzlej vodi, in obvezujte si z njimi oteklo nogo.“ In glej čuda! Ni še preteklo dobrih deset dni, in moja milostiva gospa je bila popolnem zdrava. Ali kakor sem poprej rekel, bolezní so zelo različne . . . .“

Čudno se je zdelo Radovančku, da bi sama čista hladna voda v bolezní pomagati mogla. Nu bilo temu kakor mu drago, on je to vse povedal svojej materi.

Bolna mati zmajé z glavo in reče: „Kdo ve, če ni dobri Bog bistro vodo tudi zato ustvaril, da se z njo bolezní ozdravljajo? Poskusimo! Za vodo ni treba nobenih novcev, a tudi to vem, da imava še kako cunjó pri hiši.“

Radovanček takój skoči in pripravi vse, kar je bilo potrebnega. Ni minulo še deset minut, in noga je bila obvita z mrzlo in mokro cunjó. Ko se je jedna cunjá ogrela, zamenj jo takój dobri Radovanček z drugo. In glej! mine ura, mineti dve, in materi je vedno boljše in boljše. To je Radovančka takó razveselilo, da je pozabil na glad, ki ga je mučil v praznem želodci, in na vse druge nezgode, ki so ga nadlegovale. Jedína misel mu je bila, kako bo de lepo in dobro, ako mu ljuba mati ozdravi.

In res! komaj sta pretekla dva tedna, mati že stoji na nogah in hodi po sobi; preteče še štirinajst dni, in od bolezní ni več nobene sledi.

Zdaj ni bilo srečnejših ljudi na svetu od te dvojice. Neprestano sta hvalila ljubega Boga, kateri jima je poslal tako čudnega zdravnika.

*Poslov. I. T.*

## Večer na ptujem.

Tiho, o tiho vse je okoli,  
V miru narava sladkem že spi;  
Tiha je gora, mirni so dóli,  
V meni pa žalno sree buđi.

Ko se oziram v sinje višave,  
Zvézdice svitlé prijazno žaré,  
Sreče spominam prejšnje se prave,  
V srci me čuti novi težé.

Daleč po sveti zvézdice mile  
Vaša svitloba v noči žari;  
V krajih domačih tudi svetile  
Nekdaj ste meni mnoge noči.

Zdaj pa na ptujem v tihej samóti  
Sam in otežen z vami bedim;  
Vedno, o vedno v takej tihoti —  
V srečno domovje priti želim.

*Savo Zorán.*